

Thuiskomen

Tekst en foto Feikje Breimer

In de jaren vijftig van de vorige eeuw verhuisde mijn Friese tante naar Canada. Met brieven onderhield ze contact met haar moeder en haar broers. Mijn Friese oma, Beppe, spaarde jarenlang en kon aan het einde van de jaren zestig op reis naar Canada. Na vijftien jaar zagen moeder en dochter elkaar voor het eerst weer in levende lijve. Mijn vier neven herinneren zich dat bezoek nog, omdat Beppe hen kneep, voor haar een vertrouwde methode om zonen in het gareel te houden. En aangezien ze geen Engels sprak vatte ze vrijwel iedere opmerking van de luidruchtige jongens op als brutaal en kneep ze hen in de arm. "Luister naar je moeder!" riep ze dan.

Nog vijf jaar later konden mijn oom en tante voor het eerst terug naar Nederland. Mijn vader filmde dit in zwart-wit met zijn ultramoderne 8 mm camera. Wat waren ze gelukkig om elkaar weer terug te zien. Het is een van mijn favoriete filmpjes dat ik inmiddels veilig op een memory-stick bewaar. Dit geluk op film sprak mij enorm aan en veertig jaar geleden vloog ik op mijn beurt van mijn spaargeld als vijftienjarige in mijn eentje naar mijn tante in Canada. Zonder enige belemmering kon ik op Schiphol een grote fles citroenjenever kopen voor mijn oom en advocaat voor mijn tante. Toen ik na drie dagen, bevangen door jet-lag en een lichte vorm van heimwee, wat stilletjes op de bank zat beschouwde mijn tante dat als het moment om de advocaat aan te

breken. Heerlijk met slagroom, dus lepelden wij advocaat met slagroom. Lekker op ijs! Dus wij aten een bakje vanilleijs met advocaat. Een droog plakje cake krijgt er weer smaak van. Dus wij aten cake met advocaat. Alles in één middag, dus de jet-lag verdween als sneeuw voor de zon en de heimwee kreeg geen kans om door te breken. Jaren later vroeg ik mijn tante pas hoe zij omging met haar heimwee. "Terug naar Nederland gaan helpt niet," legde ze mij uit. "Mijn heimwee is naar hoe het was in de jaren vijftig in Friesland. Dat is weg, hoe vaak je ook terug kunt vliegen, die tijd is weg."

Daar moest ik aan denken toen ik een tijdje terug een bijenkast verplaatste. Voldoende afstand tussen de oude en

nieuwe locatie, dacht ik. Maar vroeg in de ochtend hingen er toch opvallend veel bijen rond op de oude plek zonder kast. Zoekend naar een verleden dat was verdwenen. Dat idee stemde wat treurig en ik had een fles advocaat kunnen grijpen om dat gevoel te bestrijden. Maar zoals iedere imker weet is er een veel gezondere methode om sombere gedachten te bestrijden. Gewoon een tijdje naast een bijenkast gaan zitten en kijken wat er zoal heen en weer vliegt. Niets mooier dan een vliegende bij op een foto. De wegvliegende bijen gaan veel te snel voor mijn fotografisch talent, maar de thuiskomende bijen vliegen als de Boeing 747 uit de jaren 80 trefzeker naar de vliegplank op een beheerste manier die mij blij maakt. Thuiskomen, heerlijk. ●

